

**Sygn. akt I Ca 77/23**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący Sędzia Katarzyna Powalska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 14 grudnia 2022 roku, sygn. akt I C 503/20

1. **oddala obie apelacje;**

2. **zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. L. 1800 ( jeden tysiąc osiemset ) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie poczynając od dnia następnego po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu wyroku do dnia zapłaty.**

**Sygn. akt I Ca 77/23**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 14 grudnia 2022 r. wydanym w sprawie I C 503/20 zasądzono od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. L. 55.471,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 października 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 1. wyroku) oraz oddalono powództwo w pozostałej części (pkt 2. wyroku). Ponadto, zasądzono od pozwanego na rzecz powódki 8.027,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (pkt 3. wyroku) a także obciążono i nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zduńskiej woli tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od powódki 260 zł w zakresie oddalonej części powództwa,

b) od pozwanego 1.472,45 zł w zakresie uwzględnionej części powództwa (pkt 4. wyroku).

**Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:**

Powódka jako ubezpieczający i jednocześnie właściciel pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) oraz pozwany zakład ubezpieczeń byli związani umową ubezpieczenia komunikacyjnego OC z Zieloną Kartą i Midi A. oraz w zakresie Autocasco Warsztat z sumą ubezpieczenia 146.300 zł, ze zniesioną amortyzacją części i udziałem własnym w wysokości 1.000 zł. Do umowy ubezpieczenia miały zastosowanie Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych A. (...) przyjęte Uchwałą Zarządu (...) S.A. z dnia 26 lipca 2018 r. (dalej: (...)). Umowa została zawarta na okres od 17 lutego 2019 r. do 16 lutego 2020 r.

W dniu 22 stycznia 2020 r. ok. godz. 19 w miejscowości P., gmina Z., naprzeciwko sklepu (...) doszło do zderzenia się pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) kierowanego przez powódkę z pojazdem marki J. nr rej (...) kierowanym przez T. K. (1). Właścicielem pojazdu marki J. była siostra T. K. (2) P.. Do zdarzenia doszło w ten sposób, że dojeżdżając z drogi podporządkowanej do skrzyżowania z zamiarem skrętu w lewo powódka nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi kierowanemu przez T. K. (1). W czasie zdarzenia w sklepie (...) znajdowała się sprzedawczyni S. J., która obsługiwała klientów. W tym miejscu często dochodzi do wypadków. Usłyszała huk, hałas. Gdy wyszła na zewnątrz zapalić papierosa zauważyła, że doszło do wypadku, widziała dwa pojazdy. Dostrzegła na miejscu zdarzenia rozmawiające ze sobą osoby. Nie widziała nikogo ze służb. Kilka miesięcy po zdarzeniu przyszedł do sklepu mężczyzna, który miał brać w nim udział i szukał świadków. Nie było wcześniej takich wypadków, kiedy uczestnicy przychodzili do sklepu i pytali o świadków.

Po szkodzie powódka skorzystała z usług holowania uszkodzonego pojazdu, za co zapłaciła wykonawcy firmie (...) s.c. w G. kwotę 615 zł. Zleciła też sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, za co zapłaciła rzeczoznawcy T. Ś. kwotę 500 zł. W związku z przedłużającym się postępowaniem likwidacyjnym powódka sprzedała uszkodzony pojazd bez jego naprawy.

Z technicznego punktu widzenia nie można wykluczyć, że doszło do kontaktu – zderzenia się pojazdów I. (...), a uszkodzenia na tych pojazdach były skutkiem tego kontaktu. Strefy uszkodzeń pojazdów są geometrycznie podobne. Nie zadziałanie systemu (...) (poduszek gazowych) w samochodzie I. w trakcie takiego kontaktu pojazdów jaki wynikał z charakteru i rozmiaru ich uszkodzeń mógł być tylko wynikiem nie działania w chwili kolizji instalacji elektrycznej (nie włączenie „zapłonu”) lub awarii tego systemu. Na miejscu zdarzenia nie stwierdzono śladów, które można by wiązać z przedmiotowym zdarzeniem. Ruch pojazdów w tym miejscu mógł roznieść odłamki na większej powierzchni drogi. Długość utrzymywania się takiego śladu sunięcia się pojazdu po jezdni jak również po poboczu jest zależny od warunków pogodowych. Nie można wykluczyć, że taki ślad na poboczu uległby zatarciu poprzez intensywne przemieszczanie się innych osób. Badanie polegające odczytaniu danych z systemów elektronicznych uszkodzonych pojazdów z uwagi na upływ czasu nic by już nie dało. Napinacze pasów nie zostały uwzględnione w kosztorysie naprawy pojazdów.

Zastosowane przez firmę (...) urządzenie diagnostyczne użyte do sporządzenia opinii złożonej w postępowaniu likwidacyjnym nie posiada akceptacji producenta tego pojazdu.

Zgodnie z definicjami zawartymi w § 1.2 (...) wypadek to zdarzenie niezależne od woli ubezpieczonego lub kierowcy, które miało miejsce w czasie trwania ochrony ubezpieczeniowej, w wyniku którego unieruchomieniu lub zniszczeniu uległ pojazd podany w polisie na skutek m.in. kolizji z udziałem innych uczestników ruchu drogowego (pkt 33), natomiast szkoda częściowa pojazdu to uszkodzenie pojazdu w takim stopniu, że szacowany koszt naprawy nie przekracza 70% wartości tego pojazdu w dniu powstania szkody (pkt 24).

W myśl § 2.3 ust. 1 pkt 1 (...) odpowiedzialnością ubezpieczyciela były objęte następstwa wypadków polegające na uszkodzeniu lub zniszczeniu pojazdu.

Wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela regulował § 2.4 ust. 1 i 2 (...), przy czym w ust. 3 zastrzeżono, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia AC i AC – KR wyłączona jest także w przypadkach określonych w § 8.4 (...). W powołanym § 8.4 w ust. 1 pkt 1 (...), dotyczącym ubezpieczenia assistance, wskazano, że

z odpowiedzialności ubezpieczyciela wyłączone są szkody i zdarzenia spowodowane umyślnie przez ubezpieczonego lub ubezpieczającego.

Jeśli chodzi o zasady ustalenia odszkodowania, to od wysokości odszkodowania należało potrącić się franszyzę redukcyjną do wysokości określonej w polisie (§ 2.7 ust. 4). Wysokość szkody częściowej podlegała ustaleniu, w zależności od wyboru ubezpieczającego dokonanego w momencie składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia, na podstawie wyceny (likwidacja szkody na kosztorys) albo na podstawie faktur i rachunków dokumentujących usługę naprawy uszkodzonego pojazdu (§ 2.8 ust. 1). W przypadku, gdy wysokość szkody miała być ustalana na podstawie wyceny (likwidacja szkody na kosztorys), w zależności od wyboru ubezpieczającego dokonanego w momencie składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia, ubezpieczyciel ustalał wysokość szkody na podstawie kosztu zakupu części zamiennych i materiałów ustalanych na podstawie cen oryginalnych części zamiennych i materiałów sygnowanych logo producenta albo części zamiennych i materiałów o porównywalnej jakości, dystrybuowanych w sieciach funkcjonujących poza siecią oficjalnego producenta lub importera pojazdu, a w braku tych części – w wysokości cen części oryginalnych pomniejszonych o 30%, a także w obu tych wypadkach stawki robo-czogodziny w wysokości 80 zł brutto (§ 2.8 ust. 1 pkt 1 lit a i b i pkt 3). Szczegółowy sposób likwidacji szkody w oparciu o faktury VAT i rachunki (likwidacja szkody w warsztacie) określał § 2.8 ust. 4 pkt 1 i 2 przewidujący dwa warianty w zależności od wyboru ubezpieczającego dokonanego w momencie składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia, jeden oparty na koszcie zakupu oryginalnych części zamiennych i materiałów sygnowanych logo producenta, drugi – koszcie zakupu części zamiennych i materiałów o porównywalnej jakości dystrybuowanych w sieciach funkcjonujących poza siecią oficjalnego producenta lub importera pojazdu.

W tym postanowieniu umownym znalazło się zastrzeżenie, że na życzenie ubezpieczonego wysokość odszkodowania może zostać ustalona na podstawie wyceny (likwidacja szkody na kosztorys) kosztów dokonanej w oparciu o:

a) ceny części zamiennych i materiałów, o których mowa w § 2.8 ust. 3 pkt 1 lit. a, bez uwzględniania korekty o współczynnik amortyzacji oraz koszt roboczo-godziny ustalony zgodnie z § 2.8 ust. 3 pkt 3, w sytuacji gdy ubezpieczający w momencie składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia wybrał sposób ustalenia wysokości szkody określony w § 2.8 ust. 4 pkt 1 lit. a i pkt 2 lit. a i b,

b) ceny części zamiennych i materiałów, o których mowa w § 2.8 ust. 3 pkt 1 lit. b, bez uwzględniania korekty o współczynnik amortyzacji oraz koszt roboczo-godziny ustalony zgodnie z § 2.8 ust. 3 pkt 3, w sytuacji gdy ubezpieczający w momencie składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia wybrał sposób ustalenia wysokości szkody określony w § 2.8 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. a i c,

(...) – Centrum Alarmowe A. to zgodnie z definicją zawartą w § 1.2 ust. 2 (...) podmiot, zajmujący się organizacją i świadczeniem usług określonych w (...) w zakresie usług (...). W wariancie midi usługa ta obejmowała zorganizowanie i pokrycie kosztów holowania po wypadku do 150 km (§ 7.7 (...)). W myśl § 7.5 ust. 1 pkt 1 (...) w przypadku zaistnienia zdarzenia A. obowiązkiem ubezpieczonego było niezwłoczne skontaktowanie się z (...) na podany numer telefonu. Jak wynika z § 7.4 ust. 3 (...) ubezpieczyciel nie zwraca kosztów usług poniesionych przez ubezpieczonego, jeśli działał on bez porozumienia z (...), chyba że skontaktowanie się z (...) było niemożliwe z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego.

Koszty naprawy pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) w wariancie warsztatowym ale bez konieczności przedstawienia rachunków i faktur za naprawę, tj. – jak stanowi OWU - wg życzenia ubezpieczonego z ustaleniem wysokości odszkodowania na podstawie wyceny (likwidacja szkody na kosztorys), przy zastosowaniu ceny oryginalnych części zamiennych i materiałów sygnowanych logo producenta pojazdu, bez uwzględniania korekty o współczynnik amortyzacji oraz przy przyjęciu stawki za roboczo-godzinę w wysokości 80 zł brutto powinien wynieść 56.471,56 zł. Koszty naprawy nie przekraczają 70% wartości tego pojazdu w dniu powstania szkody.

Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 24 stycznia 2020 r. Decyzją z 31 marca 2000 r. pozwany odmówił przyjęcia swojej odpowiedzialności podając, że do powstania uszkodzeń obu pojazdów nie mogło dojść w podanych okolicznościach i przy podanych zakresach prędkości.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę doszedł do przekonania, że do zdarzenia doszło w sposób opisany przez stronę powodową, a ewentualne wątpliwości w tym zakresie, eksponowane przez biegłego ds. rekonstrukcji wypadków, nie zostały jednoznacznie wykazane przez stronę pozwaną. Pozwany nie wykazał w szczególności, że szkoda w pojeździe powódki została spowodowana przez inną jeszcze osobę. Sąd zwrócił nadto uwagę, że postanowienia mające zastosowanie w sprawie (...) są niejednoznaczne, jeśli chodzi o ustalenie odszkodowania w wykupionym wariantcie Warsztat, ale bez konieczności przedstawienia faktur i rachunków. Tym samym – zdaniem Sądu I instancji – postanowienia te należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczającego i wysokość szkody określić w wariantcie korzystniejszym. Sąd Rejonowy nie uznał nadto za pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą żądanie odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów prywatnej opinii wskazując, że po pierwsze – winno być to uregulowane w umowie łączącej strony, a po wtóre – nic nie stało na przeszkodzie, aby strona powodowa określiła żądanie pozwu w sposób szacunkowy, a następnie skorygowała je w zależności od wniosków opinii biegłego sądowego.

**Apelację** od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik powódki, zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt 2. oddalającego powództwo co do kwoty 7.000,00 zł oraz w zakresie pkt 3. i 4. tj. w zakresie kosztów związanych z oddaleniem powództwa w powyższym zakresie. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i nieoparte w żadnym stopniu materiałem dowodowym uznanie, iż:

- opinia sporządzona przez inż. J. C. w znacznej części pozostaje poświęcona podsumowaniu dorobku zawodowego jej autora,

- opinia sporządzona przez inż. J. C. pozostaje bogata w zwykłe inwektywy pod adresem biegłego sądowego P. K.,

- inż. J. C. nie zapoznał się dokładnie z opinią biegłego sądowego P. K.,

- kwestią sporną pozostaje zasadność załączonej przez inż. J. C. po jego opinii dynamicznej symulacji zdarzenia za pomocą programu (...),

- nie jest wiadomy cel sporządzenia prywatnej opinii, skoro opinie złożył biegły powołany przez Sąd, a opinia ta nie była w sposób oczywisty niekorzystna dla powódki

co doprowadziło do błędnego uznania, że lecenie wykonania opinii podmiotowi zewnętrznemu nie było konieczne, a było wyłącznie zbędnym powiększaniem kosztów procesu, podczas gdy powódka nie posiada wiadomości specjalnych w zakresie analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych i nie jest osobą kompetentną do weryfikacji opinii sporządzonej przez biegłego sądowego na gruncie niniejszego postępowania;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do kosztów sporządzenia prywatnej opinii nr (...) z dnia 23 sierpnia 2021 r. wykonanej przez inż. J. C. i w konsekwencji błędne uznanie, że koszty w wysokości 7.000,00 zł poniesione celem sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę nie pozostają w związku ze szkodą, podczas gdy przedmiotowy wydatek stanowi szkodę majątkową pozostającą w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym w postaci kolizji drogowej oraz pozostaje konsekwencją nienależytego wykonania obowiązków umownych przez pozwaną;

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 471 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do kosztów sporządzenia prywatnej opinii nr (...) z dnia 23 sierpnia 2021 r. wykonanej przez inż. J. C. i w konsekwencji błędne uznanie, iż powódce nie pozostaje należny zwrot ww. kosztów od pozwanej, podczas gdy na pozwanej

ciążył obowiązek przeprowadzenia właściwego postępowania likwidacyjnego, co stanowiło nienależyte wykonanie obowiązków umownych przez pozwaną.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca strona powodowa wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dodatkowo od pozwanej na rzecz powódki kwoty 7.000,00 zł,
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Apelację wywiódł również pełnomocnik strony pozwanej, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1. sentencji wyroku co do kwoty 55.471,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 października 2020 r. do dnia zapłaty, a także w zakresie pkt. 3 i 4 sentencji wyroku w zakresie w jakim zmiana wyroku i oddalenie powództwa w całości spowoduje zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu pełnomocnik pozwanego zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy materiału sprawy i nie nadanie odpowiedniego znaczenia wnioskowi płynącemu z opinii biegłego sądowego, który to dowód jednoznacznie wskazywał, że na skutek opisanego zdarzenia;

a) powinno dojść do powstania charakterystycznych śladów na jezdni wywołanych sunięciem pojazdu (wyżłobień w miękkim podłożu) które to ślady występowały na miejscu zdarzenia;

b) powinno dojść do powstania zabrudzeń na oponie i nadkolu pojazdu, które to ślady na nim nie występowały;

c) uszkodzenia pojazdu J. uniemożliwiały jego przemieszczanie po zdarzeniu a kierujący tym pojazdem wskazywał, że przemieścił swój pojazd po zdarzeniu (co nie było technicznie możliwe);

d) powinno dojść do aktywacji poduszek powietrznych i napinaczy pasów bezpieczeństwa, co nie nastąpiło

2. art. 205<sup>12</sup> k.p.c., art. 235<sup>2</sup> § 1 pkt 5 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c. poprzez pominięcie wniosków dowodowych strony pozwanej, tj.

a) wniosku o powołanie w charakterze biegłego ad hoc crashlab.pl. (...) wynika z informacji zawartych na stronie internetowej wskazanego podmiotu specjalizuje się on w analizach i rekonstrukcjach wypadków drogowych w ramach których dokonuje się między innymi pomiarów miejsca zdarzenia z geodezyjną dokładnością – zawartego w piśmie procesowym z dnia 17 października 2022 roku,

b) względnie wniosku o powołanie biegłego sądowego w postaci instytutu badawczo – naukowego (art. 290 k.p.c.) który ponownie zbada i odpowie na zagadnienie przedstawione uprzednio biegłemu K. – zawartego w piśmie procesowym z dnia 17 października 2022 roku;

c) wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadków celem wykazania faktu doświadczenia świadków w odczycie i interpretacji danych ze sterowników pojazdów, techniki diagnozowania pojazdów poprzez odczyt i interpretację danych z CAN, (...), ODR, FD CAN, znaczenia dokonanych odczytów pojazdu J. i faktów z nich wynikających, rzetelności wykonanych odczytów – zawartego w piśmie procesowym z dnia 14 października 2021 r.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa 38.925,48 zł wraz z:

1) odsetkami ustawowymi od dnia 07.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 32.529,48 zł,

2) odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.06.2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 6.396,00 zł a także zmianę pkt III sentencji wyroku w zakresie w jakim zmiana wyroku i oddalenie powództwa w całości spowoduje zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedziach na apelacje, zarówno powód jak i pozwany znieśli wzajemnie o oddalenie apelacji drugiej strony i zasądzenie kosztów procesu.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie w jakiegokolwiek części.

Dogłębna i wszechstronna analiza wniesionych apelacji oraz zgromadzonego materiału dowodowego pozwala dojść do niebudzącego wątpliwości przekonania, że podnoszone przez skarżących zarzuty, mają charakter wyłącznie polemiczny i są jedynie wyrazem niezadowolenia z rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Prawidłowość zastosowania lub wykładnia prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na gruncie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej wyroku. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wówczas, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok SN z 26 marca 1997 r. , II CKN 60/97, OSNC 1997/9/128). W niniejszej sprawie dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy znajdują odzwierciedlenie w przytoczonych na ich poparcie dowodach. Stąd ustalenia te oraz wyprowadzone na ich podstawie wnioski prawne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne w myśl art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt 1 i 2 k.p.c.

Apelacja strony pozwanej sprowadza się w istocie do zakwestionowania zasadniczego elementu ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego, a mianowicie faktu przebiegu zdarzenia z dnia 22 stycznia 2020 r. Sąd celowo nie używa tutaj sformułowania, że skarżący kwestionuje sam fakt zderzenia pojazdów J. i I.. Tego bowiem skarżący nie kwestionuje. Wskazuje on jedynie na łamach apelacji, że – w jego ocenie – do kontaktu tych samochodów mogło dojść nie w miejscu i czasie wskazywanym przez powódkę. Skarżący powołuje się przy tym na wątpliwości w tym zakresie biegłego sądowego, odnoszące się zwłaszcza do niewystępowania w miejscu zdarzenia dużej ilości elementów pochodzących od uszkodzonego samochodu. Skarżący pomija jednakże zasadniczy przekaz płynący z opinii biegłego, wskazujący że istotnie – doszło do kolizji samochodów J. oraz I. (...) w tym zakresie nie ma większych wątpliwości. Warto również zwrócić uwagę, że kierujący pojazdem I. oraz J. dnia 22 stycznia 2020 r. po kolizji chcieli wezwać na miejsce zdarzenia Policję, która jednak – wobec braku poszkodowanych – wskazała na możliwość polubownego rozwiązania kwestii w drodze złożenia przez uczestników kolizji stosownych oświadczeń. Ubezpieczyciel nie wymagał przecież od ubezpieczonego żadnego szczególnego dokumentowania okoliczności zdarzenia. Co więcej, uczestnik kolizji zrobił na miejscu fotografie telefonem komórkowym, które zalegają w aktach sprawy. Podkreślenia wymaga, że zrobił je dobrowolnie. Na to, że do kolizji doszło w miejscu i czasie relacjonowanym przez uczestników zdarzenia, wskazują również zeznania świadka S. J., która w czasie zdarzenia świadczyła pracę w sklepie (...), znajdującego się przy skrzyżowaniu, na którym doszło do kolizji. Z jej zeznań wynika, że w dniu 22 stycznia 2020 r. gdy obsługiwała klienta usłyszała huk. Gdy po obsłudze klienta wyszła na zewnątrz zapalić papierosa, zauważyła, że doszło do wypadku, widziała dwa pojazdy. Dostrzegła na miejscu zdarzenia rozmawiające ze sobą osoby i nie widziała nikogo ze służb.

Nie mogą również zniknąć z pola widzenia okoliczności, takie jak czas, w którym doszło do wypadku. N. na miejsce służb mogło skutkować niezabezpieczeniem miejsca zdarzeniem takim, jak to ma miejsce przy wypadkach z

udziałem osób poszkodowanych. Elementy samochodu mogły zostać rozrzucone na skutek normalnego użytkowania tego miejsca przez uczestników ruchu drogowego oraz warunków atmosferycznych. Na okoliczności te wskazują zresztą biegli w wydanych przez siebie opiniach. Niezależnie od powyższego, poza sporem pozostaje de facto, że do kontaktu samochodów doszło i zaktualizowały się przesłanki odpowiedzialności pozwanego, jako ubezpieczyciela z dobrowolnego ubezpieczenia AC. W ocenie Sądu, argumenty podnoszone przez pozwanego mają więc na celu jedynie kwestionowanie zagadnień nieistotnych. Nie można bowiem wymagać od uczestników kolizji (zwłaszcza ubezpieczonej), aby w sposób drobiazgowy dokumentowali miejsce zdarzenia. Zwłaszcza, że pomimo takiej chęci ze strony uczestników zdarzenia, na miejsce ostatecznie nie przyjechał patrol Policji. Biorąc powyższe pod uwagę, apelacja strony pozwanej musiała zostać uznana za całkowicie bezzasadną.

Również jako bezzasadną należy potraktować apelację skarżącej strony powodowej, koncentrującą się na kwestii niezasadnego oddalenia przez Sąd Rejonowy żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii. Sporządzenie przez stronę powodową prywatnej opinii nastąpiło nie w celu sprawdzenia jeszcze na etapie przedsądowym, czy roszczenie jej w ogóle przysługuje, lecz w celu podważenia wydanych już w sprawie opinii sądowych. Skoro Sąd dysponował opinią biegłych sądowych, zasadniczym sposobem do ich zwalczania winno być żądanie uzupełnienia materiału dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, czy nawet innego biegłego sądowego – nie zaś samodzielne zamawianie kosztownej opinii prywatnej. Przy okazji tej ostatniej okoliczności wątpliwości budzić może również cena sporządzonej opinii, która zdaje się wykraczać poza stawki rynkowe, jak również regulacje umowy AC łączącej strony. Obciążanie strony pozwanej obowiązkiem zapłaty 7.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnej, którą powódka w sposób nieskrępowany i jednostronny sama zdecydowała się zamówić, byłoby niesprawiedliwe, a sam fakt jej zlecenia w konfiguracji przedmiotowego procesu wydaje się niczym nieuzasadniony.

Z przytoczonych względów obie apelacje podlegały oddaleniu w całości na mocy art. 385 k.p.c. o czym orzeczono jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego, należnych od pozwanego na rzecz strony powodowej Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwany i powód wygrali i przegrali w takim samym zakresie. Z uwagi jednak na znacznie wyższą wartość przedmiotu zaskarżenia po stronie pozwanego, rozliczenie z tytułu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym winno nastąpić z pomniejszeniem kosztów należnych powodowi o koszty należne pozwanemu.

Powodowi przysługiwał więc zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.700,00 zł, który to zwrot należało pomniejszyć o koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł należny pozwanemu. Z tych względów, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustalonymi w myśl art. 98 § 1<sup>1</sup> in fine k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego profesjonalnych pełnomocników po obydwu stronach postępowania apelacyjnego ustalił w oparciu o § 2 pkt 4 i 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.